

Tuần Báo Vô Vi

18 tháng 8 năm 2013

Số 147

Email: tuambaovovi@gmail.com

Website: www.voviphatphap.org

Tuần này :

- Mục Bé Tám
- Lời Vàng Tiếng Ngọc
- Tâm Sự với Đức Thầy
- Thi Ca của Đức Thầy
- Bên Đèn Đọc Sách

Tờ báo hằng tuần của Pháp Lý Vô Vi Khoa Học Huyền Bí Phật Pháp phục vụ cho bạn đạo Vô Vi thế giới

Mục Bé Tám

Copyright by Lương Sĩ Hằng-Vĩ Kiên. All rights reserved.

Thưa các bạn,

Mục Bé Tám, viết qua tâm KHÔNG, liên hệ với từ quang của Đại Bi, nó cũng là một liều thuốc trị tâm bệnh và giải tỏa uất khí của tim, gan và thận. Không nên cắt xén bất cứ giai đoạn nào, có Đạo Tâm thì sẽ hiểu chiều sâu của Mục Bé Tám. Ước mong các bạn thực hành đúng đắn, thì sẽ cảm thông chiều hướng phát triển của tâm linh.

Kính bái,
Bé Tám

Phần câu hỏi dành cho buổi sinh hoạt “Mục Bé Tám”:

1. Tại sao đã được làm người lại ghét nhau?
2. Xưng tu cao lại phản trắc tại sao?
3. Về ngôi tức là ngôi nào?
4. Làm sao gọi là càn khôn quy một?
5. Thành tâm là sao?
6. Phát tâm giúp người thiếu thốn có tốt không?
7. Làm sao hòa với mọi người được?

Copyright © Lương Sĩ Hằng - Vĩ Kiên & VÕ VI. All rights reserved.

Ngày 26 tháng 10 năm 1995 1) Hỏi : Tại sao đã được làm người lại ghét nhau? Đáp: Thừa hai bên chưa thông cảm nhau, từ trường giữa hai bên chửi nhau, chưa biết được vị trí tương sanh của nhau, bản chất keo kiết, không có tinh thần vị tha, chậm tiến, chưa đủ khổ, trí tuệ không khai, nghịch nhau, phát triển sự sân si, tạo sự buồn hận cho chính mình. Kệ: Làm người chẳng rõ hành trình tiến Tạo khổ không vui lại tạo phiền Dứt khoát tình đời tâm được nhẹ Vô sanh thức giác tự mình yên.	Ngày 27 tháng 10 năm 1995 2) Hỏi : Xưng tu cao lại phản trắc tại sao? Đáp: Thừa xưng tu cao thì không bao giờ phản trắc, chỉ biết xây dựng và khiêm nhường mà thôi. Kệ: Tu hành tinh tấn chẳng sang tồi Tha thứ thương yêu mãi thức thôi Đen bạc tình đời không ngó nghĩ Bình tâm tu luyện tự về ngôi.
Ngày 28 tháng 10 năm 1995 3) Hỏi : Về ngôi tức là ngôi nào? Đáp: Thừa về với vị trí thanh tịnh của chính mình, tâm trí phát sáng, thức hòa đồng khai triển, quý thương muôn loài vạn vật, cảm thông nguyên lý của Trời và Đất, thông thiên văn đạt địa lý, chẳng dám làm sai. Kệ: Thông minh tự giác cảm tiến hoài Trí tuệ phân minh chẳng có sai Nhập định tham thiền nuôi ý chí Cần khôn quy một chẳng còn hai.	Ngày 29 tháng 10 năm 1995 4) Hỏi : Làm sao gọi là cần khôn quy một? Đáp: Thừa cần khôn quy một tức là diễn tâm từ bộ đầu hòa hợp với luồng điện của cần khôn vũ trụ, thẳng tiến vào trung tâm sinh lực của cần khôn vũ trụ, tức là luồng điện cái của cần khôn vũ trụ. Lúc nào bộ đầu cũng được rút thẳng và chuyển hóa nhanh nhẹ, cảm thông bất cứ việc gì xảy đến. Kệ: Quy nguyên giềng mối diễn phân bàn Cảm thức trần gian có vị ngôi Đi đứng ngồi nằm không vọng động Trí tâm thanh nhẹ rõ sang tồi.
Ngày 30 tháng 10 năm 1995 5) Hỏi : Thành tâm là sao? Đáp: Thành tâm là hướng về một chiều mà mình đã quy định, như niệm Phật là phải hướng tâm về đấng A Di Đà Phật, dứt khoát khi dùng ý niệm, thành thật và không xao lãng. Kệ: Thực hành ý niệm chẳng phân bàn Dứt khoát hướng tâm trí lạc an Phát nguyện chơn hồn quy một mối Quy nguyên giềng mối chẳng hai hàng.	Ngày 31 tháng 10 năm 1995 6) Hỏi : Phát tâm giúp người thiếu thốn có tốt không? Đáp: Thừa phát tâm giúp đỡ người nghèo là rất quý, làm phước là điều cần thiết của người tu, có cơ hội phát triển tâm từ bi cứu độ. Kệ: Thật tình cứu độ tâm an hòa Thể hiện tình thương rất thiết tha Tình đẹp duyên lành tâm phát triển Thành tâm thực hiện giúp gần xa.
Ngày 1 tháng 11 năm 1995 7) Hỏi : Làm sao hòa với mọi người được? Đáp: Thừa muốn hòa với mọi người thì phải thật sự hướng thượng, thì mới dễ hòa. Ngược lại thì chỉ có tranh chấp và lợi dụng mà thôi. Kệ: Đi lên chỉ có vun bồi tiến Hướng hạ loạn tâm chỉ có phiền Giúp đỡ không thành lại oán ghét Bình tâm thanh tịnh lại càng yên.	

Chơn Như (tiếp theo)

...
Rốt cuộc cái văn minh nó cho chúng ta thấy, về vật chất nó đã văn minh, nó tiến bộ nhiều, cho chúng ta thấy rõ ràng, vật chất nó cũng tiến bộ. Nó phải tiến, phải sửa đổi, nó mới tiến, còn để nó vậy, không bao giờ nó tiến. Cái magnétophone chúng ta nói đây, cái gì đây, nó cũng nước lửa gió đất tạo thành chứ có gì đâu, nó thành ra điện, không có nước, không có phát điện, không có máy, không có đất, không có lửa, không có làm sao mà chế tạo ra một cái món đồ cho chúng ta nắm mà chúng ta nói đây, thuyết trình ở đây, thì nó cũng kết tập và sửa chữa tu chỉnh lại. Đàng này chúng ta cũng vậy, ta cũng phải sửa chữa cái luồng chơn điện ở bên trong, tu chỉnh từ cái mê muội, đi tới cái sáng suốt, từ cái tối tăm, nó đi tới cái quang chiếu ở bên trên thì càng ngày càng mở, còn nếu chúng ta không chịu sửa làm sao mà được, ngồi đó rồi cứ ỷ lại, cúng quải¹) hoài làm sao nó tiến được. Hỏi chứ cái đó chúng ta chê là đúng không, mà chính chúng ta ở trong giới đó mà ra. Trước kia cũng cúng, nghe ông nào hay, mình cũng cúng, mình mong ông đó ông độ mà tới ngày nay chưa thấy ông đó ông độ. Rốt cuộc mình tu cái này là mình thấy mình đã sửa, tiến gần Ngài, mình đã tự sửa, để mình hiểu cái lòng từ bi bác ái của người ta đã giúp đỡ mình từ nhiều kiếp chứ không phải mới đây. Cái cõi Địa tiên họ cũng tốt, Thiên tiên họ cũng tốt, Phật giới càng tốt hơn nữa, chính mình quên và mình phụ bạc người ta, cho nên mình tu mình sửa để mình tiến lên. Mình mình cái ơn Phật Trời từ giới này, giới kia, giới nọ, đã hỗ trợ cho chúng ta. Hỏi chứ các bạn lấy cái gì để sống, Trời đất, tạo hóa, tạo thành một cơ thể, nước, lửa, gió đất kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, đâu mà nó kết tập, nhiều lắm tính ra nó huyền thức, khối huyền vi về điện quang, bạn biết đứng dậy, biết đi, biết đứng, biết nói, biết năng, biết sân si, biết chuyển hóa, biết thay đổi lời ăn tiếng nói, biết tự vệ. Cái máy tự động, automatic tự động. Rồi ai làm cho các bạn đây, chúng ta tu ở đây chúng ta sẽ khám phá, các bạn sẽ trở về một cái giới bác học để khám phá cái điện quang thanh điện cơ tạng của các bạn, rồi các

bạn thấy cái bản thể các bạn không có nhỏ đâu, lớn lắm, cái cơ trời thể nào nó như thế đó. Trở về cái thanh tịnh điện quang rồi các bạn thấy rõ ràng mọi công chuyện, ngũ sắc ngũ quang, huyền sắc, huyền quang không có bao giờ, không chuyển không làm việc từ bộ óc tới tay chân. Các bạn đang ngồi đây là nó đang chuyển, đang làm việc hết thầy, mà mình chỉ là bỏ cái vị trí của mình, mình không trở lại để điều khiển mà thôi, mình không trở lại để ảnh hưởng. Bây giờ chúng ta trở lại cái trung tâm rồi, thì chúng ta nắm được cái quyền năng đó, chịu trách nhiệm và chúng ta càng ngày, càng thâm nhập nhiều hơn và đem sự sáng suốt nhiều hơn để ảnh hưởng và xây dựng cho bên trong. Thì các bạn đâu có thấy các bạn kêu bằng nghèo nàn, các bạn đâu có thấy các bạn khổ cực, các bạn thấy các bạn càng ngày càng phong phú, công việc các bạn ngày càng nhiều chứ đâu có thất nghiệp, vì chuyên môn ở bên trong nó có sẵn, cái vị trí, cái ngôi vị mình có, và cái chuyên môn mình có, tại mình bỏ phước nó thôi, rồi chúng ta trở về rồi mất hết, làm việc suốt ngày, suốt đêm không rảnh, cho nên cái công phu người tu ở đây, đây rồi đây nó đi rồi, khi các bạn xuất hồn đi, các bạn ngồi các bạn thấy đi làm việc rồi, nằm ngủ các bạn cũng thấy đi làm việc, không bao giờ các bạn rảnh. Từ giới này cho tới giới kia, giới nọ, chớ nói tu ở đây, rồi tôi rảnh rang, tôi hưởng, tôi sung sướng, không có hưởng được. Nhưng mà bây giờ các bạn nói cho ông Tám ăn cho thiệt ngon đi, ban ngày ngủ ba tiếng, ban đêm ngủ ba tiếng, tôi đầu hàng, tôi không làm được cái vụ đó, sung sướng quá mà, cho cơm ăn với ngủ không hà, cho mập mình, tôi làm không được, tôi ngồi tôi xuất đi, tôi làm việc, nó quen với công chuyện rồi. Thành ra cái chuyên môn mọi người đều có, chứ không phải riêng đức Phật có, ai có cái thể xác này là có cái thanh tịnh ở bên trong, mà có điện, tất cả đều có điện, chớ phải không có điện, cộng cả nó cũng có điện mà thuộc loại nhẹ hay loại nặng đó thôi, loại mạnh hay loại yếu đó thôi, chớ không phải con người có mà con chó nó không có, tất cả đều có, cái nhẹ hoặc cái nặng, nhưng mà nó chuyển kiếp tuần tự, lớp này chuyển qua lớp kia, lớp kia chuyển qua lớp nọ, theo cái luật định của tạo hóa, chớ không ai

---

¹ Cúng quải: cúng tế.

cầm cán nó được. Nhiều người ở thế gian dụng bùa phép để cầm cán cái quyền năng của trời đất nhưng mà tới đó rồi cũng bó tay chứ không làm được. Học ở người xưa là học tới cái pháp di sơn đảo hải là quá lắm rồi, nhiều ông để cái nón đi trên mặt nước cũng qua được rồi nhưng mà rốt cuộc ông làm không được. Ở Việt Nam nhiều ông muốn học cái huyền bí đó, để chi, để làm cho đất nước mình thái bình, không có muốn thấy cái sự chiến tranh hà hiếp trước mắt, từ nhiều năm rồi, trên một, hai trăm năm về trước, không phải mới đây. Nhưng mà những ngài đó làm được cái gì, không được, nhưng mà đà tiên nó vẫn tiến, sự thay đổi nó vẫn thay đổi. Cái phần hồn nó nối tiếp ở đây những người luân hồi nó lại thông minh hơn hồi trước, mau lẹ, hiểu biết nhiều hơn, rồi nó phải chuyển kiếp theo cái luật định hóa hóa sanh sanh như khối địa Tiên người ta làm được, mà nhiều ông muốn ra án ngự đó để làm không được. Hồi thời kỳ Pháp thuộc, nhiều ông học giỏi lắm, học sai khiến cây kiếm mà có thể quay giữa trần nhà, giữa lườn nhà vậy đó để cho nó bay đi đâu chặt đầu. Xe đạp, biến chế xe hơi, xe hơi biến chế máy bay, máy bay biến chế vệ tinh. Rồi bây giờ ngồi ở đây bấm cái nút nói chuyện tới bên Mỹ, đây nói chuyện toàn thế giới trong quả địa cầu, vượt khỏi quả địa cầu cũng nói chuyện được nữa tại sao. Vật chất nó chứng minh rằng, cái sẵn có thông minh của phần hồn đã có trước vật chất chứ, khối óc con người tạo ra chứ đâu phải vật chất tạo cái khối óc, thì nguyên lai, như lai của nó đã sẵn có bên trên, lâu rồi, xưa rồi chứ không phải mới đây. Cho nên chúng ta tu về cái này, tại sao ông tu về cái này, ông biết, ông không bày người ta làm cái máy gì cho nó hay hơn, không có máy gì hơn là cái máy khối óc của các bạn, cái phần mở ra, Đông Tây Nam Bắc, Đông Nam, Tây Nam, Đông Bắc, Tây Bắc, cái bộ óc các bạn chuyển được hết rồi. Các bạn thấy, cần phải học về cái điển giới và cần phải tu chỉnh, sửa lên đi tới cái điển ở bên trên, cái giá trị nhiều cái ở dưới thế gian này còn một, hai trăm năm nữa mới biết sản xuất, chứ không làm không được, nó lạ kỳ lắm. Nói như là nói dóc nói xạo, rồi các bạn thấy đã xài đồ tối tân hơn, tôi nói các bạn lên tới một vị Thiên Tiên rồi các bạn nói tôi muốn uống nước trà, có cái tách, cái ly, nó bay tới rồi, hỏi chứ sau này nó có không, mặt đất có. Sau này nó dùng radar, dùng thanh khí, nó làm, chế tạo những món đồ trong gia đình nó xài nó hô lên là có, dùng điển hết, nhưng mà bây giờ nói đây như nói láo, này nó nói xạo. Nhưng mà trên kia người ta đã xài và đang xài. Cho

nhên tôi nói, cái tánh các bạn, mà đi vô tiệm may, các bạn đặt may cái áo sơ mi, mà nó nói hai tuần lễ lấy, là rầu lắm rồi phải không, nói chiều nay lấy, là ông này giỏi. Mà có ông nói hai tuần lễ, hay ba tuần lễ lấy, là mình rầu rồi, muốn là phải có. Cho nên phần hồn các bạn đi lên trên đó, các bạn muốn là nó phải có. Bởi vì chúng ta nguyên căn, đàn ông là tiên đồng, đàn bà là tiên nữ, chắc chắn như vậy, nguyên căn của nó, cái giống của nó vậy, thì ai cũng muốn mau hết, không có ai muốn chậm. Mua cái vé số muốn dò số liền để thử bảy lâu quá, thì cái tánh của nó muốn cái gì là cấp tốc, bởi vì nó xài điển mà. Thì ở bên trên kia cũng xài toàn là điển, thì ở dưới này nếu mà chúng ta tu mà không biết gì về điển thì nó chậm lắm, tu không hiểu, tu vì cái ý lại thôi. Cho nên các bạn ở đây có nhiều người đốt nát, không biết điển, không biết cái gì hết, nhưng mà ngày nay, tôi có thể điều luyện cho người ta biết điển là cái gì, còn hướng hồ gì các vị mà học qua rồi, từ tú tài sắp lên tới đại học mới biết điển, nó học qua rồi, cái điển từ, nguyên từ, này kia, kia nọ, nó biết, nó tu cái này, nó mau lắm. Cho nên sau này những thành phần trí thức họ tu dễ, họ hiểu rồi, té ra có bấy nhiêu đó. Họ đi về cái không động, nắm cái huyền vi của cái âm dương, rồi thì họ biến hóa ra, họ hiểu hết, cho nên họ khắc khổ đi tới, nắm cái không động huyền vi của hai luồng điển âm dương, rồi lúc đó là mặc sức mà biến hóa. Cái người học là làm cái gì, hồi nhỏ không biết gì hết, giờ biết general, biết tổng quát hết rồi mình nắm hết cái tinh thể, người ta hỏi nước mắm, mình nói nước mắm, hỏi nước muối, mình nói nước muối chứ có cái gì đâu. Bây giờ cái thanh điển của mình đi tới bất động, thì cái động điển họ tới, thì mình trả lời họ dễ quá. Cái động, nó có không động, mình không động trước nó, tại sao mình trả lời không được.

Các bạn đang đi tới cái khóa văn minh hơn thời đại bây giờ là đi về điển quang, không phải là ở Việt Nam này xài, nhưng mà thế giới sẽ xài nó rất nhiều, rồi người ta không có cần căn cứ gì hết trơn, họ thấy cái tu sửa, để mà đắc, hiểu đó là đi tới giải thoát của mỗi một đơn vị, mỗi một người, chứ không phải cái người này muốn làm cái người kia được, không có động gì cả, cái văn minh đơn giản quá rồi, không có động người ta được. Vợ chồng con cái nó đều riêng biệt không có động được, ông tu ông đắc, bà tu bà đắc, cái câu này ngàn xưa để lại tới bây giờ, nhưng mà người ta không hiểu. Rồi bây giờ chúng ta đang ở đây tu, ông tu ông đắc bà tu bà đắc. Rồi giờ vợ con nó không chịu tu, mình buộc nó

sao được. Không! Mình phải sửa mình, mình cũng như cái lò điện, mình cũng như cái cơ cấu cái bửu điện để thu tất cả những luồng điện ở các nơi tới. Rồi mình đi chuyển hóa nó, cho nó hợp, tùy theo cái căn nguyên, tùy theo cái nhà phát điện của nó, nó thuộc về cơ tầng nào mình ảnh hưởng về cơ tầng đó, mình kể nó cũng như là một bạn đời. Mình làm người cha trong gia đình mình tới trước, nó tới sau. Nó là người bạn đời mới, mình là người bạn đời cũ, mình biết nhiều hơn nó mình phải lấy cái từ tâm mà để ảnh hưởng nó, vui vẻ với nó, cùng chung với nó, mình mới trao đổi cái kinh nghiệm được cho nó. Đó là cái trọng trách của người cha trong gia đình, chứ không phải mình ly xa đưa con, rồi mình đạt được cái gì đâu, mình lấy cái oai nghiêm làm cho nó sợ, thì con nó không bao giờ đem sự thật cho mình, còn mình hòa đồng với nó, thì tất cả những sự thật nó sẽ đem cống hiến và nó nghiên cứu với mình, thì mình lúc đó mình mới truyền cái kinh nghiệm cho nó. Cái hay ai lại không học, nhưng mà mình chịu mở cửa cho người ta tới học hay là không, ngay con mình, con mình là xã hội, gia đình là xã hội, xã hội là đất nước. Mà mỗi người từ cha trong gia đình, mỗi người mẹ trong gia đình bằng lòng làm cái chuyện đó, tôi thấy cái văn minh nó tiến mau lắm, không phải là cấp sách vô trường các bạn mới làm được điều đó, nhưng mà các bạn lấy cái kinh nghiệm sống trong mảnh đất, trong cái phạm vi eo hẹp của các bạn, và các bạn đã cố gắng lập thành một cái kiên nhẫn sáng suốt, để qua trong cái thời khó qua, ngày nào thấy cũng khó khăn, nhưng mà ngày nào chúng ta cũng qua, cái đó là cái kinh nghiệm nó trở về với ta, và ta bằng lòng truyền cho con cái thì cái đó nó cao quý biết bao nhiêu. Nó đòi hỏi sự kiên nhẫn của ta, cho nó là một người bạn đời mới, chính nó dạy ta làm người, nếu không có nó, chúng ta đâu có bày biếu, nghiên cứu việc này, việc kia, việc nọ cho quần chúng, và có nó, có nhân loại, bây giờ nhân loại người ta mới văn minh chế biến cái này,

chế biến cái kia, chế biến cái nọ. Còn không có chúng nó, chúng ta đâu có làm được cái gì, mà không có chúng nó, chúng ta đâu có cần kiên nhẫn, kệ cha nó, có ăn không có thì thôi, chứ mắc mớ gì tôi phải năn nỉ ông này, ông kia, ông nọ. Tại vì một đồng rưỡi ở trong gia đình, nhờ nó, nó dạy cho tôi cái tánh kiên nhẫn, chiều chuộng thiên hạ, hòa cảm với họ để tôi kiếm chút tiền nuôi con, hy vọng con sau này nó giỏi. Thì mình đã có cái lòng chấp nhận cái sự lôi cuốn đó, nó sửa đổi tánh tình mình từ cái nóng nảy đi tới kiên nhẫn, thì bây giờ mình phải đem cái phong phú kinh nghiệm của mình truyền bá cho nó, thay vì cho nó ăn cơm, không rồi hắt hủi nó, cho nên nhiều người không hiểu. Nói ba khổ cực, má khổ cực mà về tội bay ăn báo hại là đánh, cái đó không được, nó chưa hiểu, mình phải tìm cách. Nó cũng là con người, nó cũng là phân sáng suốt, bây giờ mình nói sao cho nó hiểu cái vị trí của nó, để nó trở về nó hiểu lấy nó, và nó tự điều khiển lấy nó, nó biết cái trọng trách của nó, rồi nó cộng đồng với cái trọng trách của mình, rồi tự nhiên gia đình nó phong phú, thấy nó nghèo mà nó vui, họ thấy nghèo, chứ nó không bao giờ nó thấy nghèo. Cái tình thương mà nó thực hiện được rồi thì không có gia đình nào nghèo hết. Gia đình nghèo là gia đình vắng tình thương của cha mẹ, và vắng sự tình thương cộng đồng của con cái, và nếu chúng ta cương quyết phổ biến được, và dày công sửa mình trước, nhiên hậu rồi các bạn thấy rõ ràng, phải làm thế nào cho con nó vui với mình, phải làm thế nào? Nó là một bạn đời nối tiếp và nó theo mình để giúp đỡ, và cộng đồng chung tiến thì trong lúc đó chúng ta chết cũng mãn nguyện.

(còn tiếp)

(Trích từ băng giảng của Đức Thầy – Sài Gòn ngày 14/4/1974)

Vấn Đạo qua Internet

Thiền Viện Qui Thức, France

Hỏi: Khi đã thấy được ánh sáng chói lòa, học được cái gì trong ánh sáng ?

Đáp: Tâm sẽ không bị loạn động. Loạn động tức là tăm tối, ánh sáng đến thì bóng tối sẽ tan.

Hỏi: Tham thiền, chữ tham ở đây có nghĩa là tham lam (avide) hay đi đôi với chữ tham thiền ?

Đáp: Tham thiền đâu phải tham lam. Tham này là tham dự, ngồi ngay thẳng.

Hỏi: Một bạn đạo nam nói rằng: kiếp này mà tu Vô Vi không thành, kiếp sau sẽ được làm người hưởng sung sướng giàu sang. Một số bạn đạo khác trả lời rằng: nếu là một tu sinh, tu ở thiền viện (thiền viện là do sự phát tâm đóng góp của nhiều bạn đạo) mà tu không thành kiếp này, kiếp sau trở thành bò, thành heo trong 10 kiếp, mới có thể lên làm người trở lại có đúng như vậy không? Xin Thầy minh giải.

Đáp: Không có điều đó, người cố gắng tu, hướng thượng, lúc chết mới có cơ hội về Trời.

Hỏi: Đàn ông thường hay dê, đàn bà không dê, có đúng không ?

Đáp: Luật tự nhiên, đàn ông, đàn bà đều có dâm tánh tùy theo mạnh yếu mà thôi.

Trung tâm Geneve, Switzerland - Chị NTYM

Hỏi: Tại sao có người tu phải học qua ấn chứng, có người tu chỉ học sửa tâm sửa tánh ?

Đáp: Cần tâm tánh hiền lành, chất phác, thật thà tức là sửa tánh. Khi có ấn chứng là vì người đó tiền kiếp có tu, bây giờ còn tánh chất hung dữ, được bề trên độ cho thấy ấn chứng cho sớm thức tâm. Đó là kẻ hung hóa hiền là vậy.

Hỏi: Thầy thường nhắc: tâm làm thân chịu, nhưng tâm vẫn khổ mỗi khi những người xung quanh mình bị khổ. Làm sao những cảnh khổ không nhập tâm mình mà thiền được yên ổn ?

Đáp: Hiểu được luật nhơn quả thì không khổ. Tâm làm thân chịu, chuyện ai nấy lo, hiểu được nhơn quả thì dễ tham thiền.

Hỏi: Khi ngồi thiền bị khò lưng ra trước, lúc tỉnh dậy mới biết mình đang khò lưng, vậy làm sao giữ cho lưng thẳng khi thiền định ? (buổi chiều chỉ ăn 1 hũ yaourt cũng bị khò).

Đáp: Ngủ không đủ cho nên thể xác bị khò, mệt là vậy. Khi ngồi, phải hạ lệnh lưng cho thẳng, không được méo mó. Hai cùi chỏ phải kèm chặt hai bên hông.

Thi Ca của Đức Thầy

Sàigòn, ngày 24 tháng 7 năm 1977

Ý đồ vọng động gây thêm loạn
Trí tuệ bất minh khó thuyết bàn
Tự giải tự hành năng thấu pháp
Chuyển luân thay đổi trí thân an.

Thân an tiến bước nhẹ nhàng
Không tham không luyến vượt ngang thế tình
Xét xem thể sự hiểu mình
Người người ác độc tâm linh khó hòa
Tu thời tiến giải gần xa
Minh tâm kiến tánh mới là người ngoan
Pháp ban rộng rãi mọi đàng
Mong người thức giác tự bàn tự tu
Trở về chơn giác thân tù
Khai thân mọi nẻo an du quê mình
Huy hoàng chơn điển kết tinh
Hào quang sáng suốt chính mình phải se
Tiến lên hòa cảm thanh bề
Vô Vi kết tiến trở về cội căn
Cần khôn vũ trụ tuần hành
Sửa sai sáng suốt điển lành giác tâm
Trung hòa chánh pháp trầm ngâm
Tiếng chuông thức giác tự tầm nguyên lai
Siêu hình lập sẵn thanh đài
Tiến lên đạt giới an bài chánh tâm
Đạt thanh tránh cảnh sai lầm
Tâm không động loạn, duyên âm điều hòa.

Lương Sĩ Hằng - Vi Kiên

THIÊN ĐƯỜNG DU KÝ (tiếp theo)
của Thánh Hiền Đường

Dịch Giả *Đào Mộng Nam*
Minh Giải *Lương Sĩ Hằng*

Hồi Mười Lăm (tiếp theo)

ĐẠO CUNG ĐÔNG HOA LẦN THỨ TƯ

THĂM CÂY NGUYÊN LINH CỦA CHÚNG SINH

...

Dương Sinh: Không rõ kinh nghiệm tu đạo cùng phương thức để có thêm linh khí của các vị đó ra sao?

Đế Quân: Hãy tiến tới phía trước, tôi sẽ mời một vị đạo trưởng công phu tu luyện đã đạt mức siêu tam giới tới để Dương Thiện Sinh phỏng vấn cho được tỏ tường, hầu giúp chúng sinh dưới gầm trời hiểu rõ quá trình tu đạo, cùng cảm giác sau khi thoát xác lên tới thiên đường ra sao.

Dương Sinh: Các vị Tiên Thánh kia vị nào vị nấy hào quang tỏa ngời, vẻ vô cùng trang nghiêm ai gặp cũng cảm thấy thân thiện, hòa nhã cùng kính nể. Xin đức Kim Tiên thuật lại kinh nghiệm lúc còn tại thế cũng như sau khi xuất thế để cho đệ tử được rõ?

Kim Tiên: Dương Thiện Sinh tới được nơi đây đã là may mắn, lại còn gánh thêm trách nhiệm phổ độ chúng sinh qua thiên chức viết sách Thiên Đường Du Ký thực quả phi phàm. Giờ đây tôi xin nhân cơ hội quý báu này thuyết pháp cùng chúng sinh.

Khi tôi còn ở tại thế gian, vốn là một kẻ buôn bán, tên tục là Chiêm, từ bé đã có lòng sùng bái Tiên Phật, ham đọc kinh sách Tam Giáo, về sau nhờ bạn bè chỉ dẫn tôi đã tìm được thầy học đạo, nhờ sư Mông chỉ rõ bến mê, giác ngộ ngay được lẽ sống chết, tôi vô cùng sung sướng. Từ đó trở đi tôi nhìn cuộc đời bằng cặp mắt siêu nhiên, phát tâm nguyện cứu độ chúng sinh, ấn tặng các loại kinh sách, giúp đỡ những kẻ khốn cùng khổ đau, vì tận lực làm như vậy nên tích tụ được nhiều công đức. Có một bữa tôi đọc được lời dạy trong kinh Thanh Tĩnh như sau: “Tuy gọi là đắc đạo, song thực ra chưa đắc”

(*Tuy danh đắc đạo, thực vô sở đắc*) chợt khai ngộ, cỡi bỏ được hết những sự chấp mê trong lòng từ năm sáu năm qua. Trước đây tôi cứ đinh ninh cho rằng mình đã đắc đạo, vì sung sướng lắm tưởng như vậy nên nghĩ là sau khi chết, chắc chắn sẽ tới được nơi bấy lâu mong muốn. Nhưng khi đọc được câu: “Tuy gọi là đắc đạo song thực ra chưa đắc đạo”, tôi phải tự hỏi: “Ta đã đắc đạo chưa?”, vì “có cứu độ được chúng sinh mà tự xưng là đắc đạo”. Đạo là chân lý đại tự nhiên, mọi nhà đều được trời ban cho tính đạo, khi ấy tôi mới hiểu là mỗi hiện tượng đều giúp cho con người mở trí. Vì hiểu được như vậy nên tôi thấy rằng mọi hình thức bùa chú đều là tà đạo, có từ bỏ hết những thứ đó quay về nội tâm thì nguyên linh mình mới hòa nhập làm một với vũ trụ cùng vạn vật. Khi đó toàn thân mới biểu lộ rõ được dấu hiệu Phật, đôi tay trở thành vạn năng, mỗi câu nói ra đều là thần ngữ linh chú, không những giúp chính mình mà còn ích lợi cho cả chúng sinh, kẻ bệnh tật nghe lời nói khỏi bệnh, Tiên Phật trên trời nghe tiếng cũng đều cảm ứng. Do đó hai tiếng “đắc đạo” chỉ là danh từ, chúng sinh vốn gốc nghèo, nếu như không chấp “danh” và “tướng” hẳn là họ sẽ chẳng còn biết nương tựa vào đâu để mà khởi sự việc tu hành. Vượt biển dùng thuyền nhưng khi tới bờ phải bỏ thuyền, còn nếu si mê khư khư giữ lấy là cố chấp chẳng thông. Sau khi tôi giác ngộ được chân lý này, một mặt ráng thực hành, một mặt gắng truyền bá cho mọi người, những khi gặp dịp giải thích kinh điển tôi đều thuật lại lý đạo này đều được nhiều người tin theo, chỉ một số vị tiền bối chấp mê mới phản đối, kết án tôi là kẻ phá hoại truyền thống

cùng chính pháp. Song tôi không trách họ, vì tôi biết rằng họ còn bị hình thức phàm trần trói buộc thân xác, bị tôn giáo gồng cùm tâm linh nên chẳng đạt giải thoát. Lục Tổ Huệ Năng chỉ nhờ nghe có một câu nói của Ngũ Tổ Hoàng Mai như sau mà đại ngộ: “Không trụ vào đâu cả thì tâm mới sinh” (*Ứng vô sở trụ nhi sinh kỳ tâm*). Bởi vậy tôi phải luôn luôn phản tỉnh để gạt lọc tâm trần trược, ô uế cho thật trong lắng, kinh Thanh Tĩnh nói: “Tâm có thanh tĩnh mới vào được đạo, vào được đạo mới là đắc đạo” (*Như thử thanh tĩnh, tiệm nhập chân đạo, ký nhập chân đạo, danh vi đắc đạo*), có nghĩa là kẻ tu đạo không những phải tiến vào được đạo mà còn phải vượt thoát ra khỏi đạo, không để cho đạo trùm lấp trói buộc như vậy mới được coi là kẻ chính thức “đắc đạo”. Suốt đời tôi dùng sự giác ngộ này để khơi mở “tự tính”, khai thông “tâm nhãn”, giống như ý bài kệ của Lục Tổ Huệ Năng: “Bồ đề vốn không cây, gương sáng cũng không đài, trước sau không một vật, nơi nao nhiễm bụi trần” (*Bồ đề bản vô thụ, minh kính diệc phi đài, bản lai vô nhất vật, hà xứ nhạ trần ai*) cùng bài kệ của Thần Tú: “Thân như cây bồ đề, tâm như đài gương sáng, luôn luôn cần lau chùi, để khỏi dính bụi trần” (*Thân như bồ đề thụ, tâm như minh kính đài, thời thời cần phát thức, mạc sử nhạ trần ai*). Hai bài kệ trên đây một nói không (*vô*), một nói có (*sắc*). Phàm nhân nếu chấp một là sai, phải giác ngộ “không trung” là “diệu hữu”, “có” và “không” vốn là một, “sắc” và “không” chẳng phải hai, không nghiêng lệch về một bên nào mới nắm được “trung đạo”, có nắm được “trung đạo”, mới thấu gồm được cả hai phía, tránh khỏi sự giằng xé của hai đối cực, như vậy mới đạt “trung đạo” tức “tâm đạo”. Những cây nguyên linh ở cung Đông Hoa cũng là cây bồ đề, tuy có thực song như ánh sáng, nhìn thì có mà sờ chẳng thấy, cho nên còn gọi là “quang thân”, “diện thân” hay “pháp thân”, như ánh sáng và gió chẳng thể cầm nắm được nhưng sức mạnh lại vô cùng lớn lao. Khi sống ở thế gian, tôi đã giác ngộ được là “chân ngã” li khai với “giả ngã” chẳng khác nào thân thể cõi b

hết y phục, tâm tính lúc đó so sánh với lúc trước sống động tự tại hơn, vì thân thể không còn bị áo quần bó buộc. Thoát được nợ nần thân xác nhẹ nhõm, vẻ đẹp dễ sáng tươi tự nhiên hiện ra trước mắt, tấm thân ngời tỏa hào quang phơi phới vượt qua cửa Nam Thiên nên đã trải nghiệm được sự kiểm soát của chín cửa ải lửa, ánh sáng đạo vàng soi tỏ ngã đường Tiên Thánh, giúp tôi nhìn rõ phương hướng. Kỹ thuật rẽ khúc quanh cua rất tài tình, mỗi khi gặp khó khăn về việc tìm phương hướng đều sử dụng địa bàn một cách thành thạo, nên việc đi đường không hề gặp khó khăn trở ngại.

Dương Sinh: Được nghe những điều đức Kim Tiên trình bày đệ tử có cảm tưởng là việc tu đạo rất tốt đẹp, bởi vô cùng nhẹ nhàng thoải mái và thích thú, không rõ cảm tưởng của ngài khi ở cung Đông Hoa ra sao?

Kim Tiên: Cảnh giới này Dương Sinh đã trải qua hẳn cũng từng thấy ẩn giấu nhiều hơn là phô bày. Mục đích của sự tu đạo chỉ cầu được giải thoát, tính linh thơ thới, song trái lại đường đạo gặp nhiều nạn ma quỷ thử thách gian nan, nhưng sự thử thách này cũng là một cách rèn luyện chứ không có ý là ngăn trở việc lên thiên đường của chúng sinh. Thân phải trở thành thân kim cương không thể phá hủy, vì dầu là vật quý báu cách mấy song nếu không được rèn luyện cũng trở thành vô dụng. Người xưa nói: “Bất kinh nhất phiên hàn triệt cốt, yên đắc mai hoa phác tị hương” vì càng lạnh càng thơm nức, càng luyện càng mạnh. Tại cung Đông Hoa cũng phải tu luyện sao cho thanh khí đầy ắp ngũ khí, vì ngũ khí triều nguyên sẽ khiến cho sức đạo của mình mạnh mẽ thêm, như sức máy càng quay tít tốc độ càng gia tăng, thiên biến vạn hóa, tam thiên đại thiên thể giới qua lại dễ dàng. Ở Đông Hoa Nhân Thiên đức Mộc Công nắm trọn quyền, khắp nơi thanh khí chan hòa đầy ắp, chỉ cần tọa thiền hít thở, tự nhiên chung quanh linh thể tràn ngập linh khí Đông Hoa, đợi cho linh khí tràn đầy liền có thể bay thẳng lên cảnh giới Tam Thanh.

(còn tiếp)

